

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIJA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Girant responsabil : N. ONCU

PERICOLUL CEL MARE

Predică de Alexa Popovici

„Dacă nu vă pocăiți toți veți pieri”. Luca 13:3.

Vremea noastră nu are asemănare în istoria bătrânului păânt. Acum se petrec lucruri cari nu s'au mai văzut. Unii se războarnă, alții se ridică, unii fac războaie, alții distrug, se fac schimbări în toate amănuntele vieții. Se schimbă oamenii, se schimbă ideologiile, felul de a gândi, de a fi, și de a lucra. Singurul lucru care rămâne neschimbabil e sufletul nostru. Trăim epoca vitezei, și cu ea avem și pericolele ei. Dar orice, dar născoci, orice s'ar face, nu se poate feriți atât de mult. Războiul? Moartea? Sunt pericole mari, dar e un pericol mult mai mare. Un pericol de care se pare că generația noastră e nepăsătoare. E pericolul de a nu se pocăi.

Nu vă dați seama, scumpii mei, că e mare pericol e acesta. Prin faptul că nu ne pocăim noi atragem asupra noastră mânia lui Dumnezeu. Și vai de acel ce cade în mâna viului Dumnezeu. E greu când e împotriva ta o lume întreagă, dar e de neînchipuit să-L ai pe Dumnezeu. E rău de servitorul care și-a atras mânia stăpânului, dar e de negândit să atragi mânia lui Dumnezeu. Dacă ar fi om, nu ar fi atât de grav, dar e Dumnezeu.

Noi suntem chipul și asemănarea lui Dumnezeu, prin păcat ne-am pângărit această trăsătură. Pentru a ne salva pe noi El a trimis în lume pe Domnul Isus, L-a lăsat să moară ca noi să căpătăm viață, să-și verse sângele ca noi să avem spălarea de păcate. Iar pentru a ajunge în starea de mântuire nu ni se cere nimic altceva decât pocăință. Fără ea — a spus-o El prin Isus, Fiul Său —

vom fi pierduți. El ne cere pocăința, pentru ca să nu ajungem în iad. Asta înseamnă să coborâm chipul dumnezeesc din noi în locul de osândă. A nu se pocăi e o neascultare și „mânia lui Dumnezeu se varsă peste fiii neascultării”.

Pentru mulți pocăința e o umilire prea mare, o înjosire la care nu acceptă. Asta înseamnă că noi suntem tocmai împotriva lui Dumnezeu, că ne credem mai deștepti ca El, că știm mai bine să aranjăm ce anume să facem și ce să nu facem. Prin aceasta arătăm că El nu a știut să țină seama și de demnitatea noastră.

Apoi pentru alții pocăința e un lucru de prisos. Adică, spun ei, eu pot fi mântuit fără să mă pocăiesc. Nu am avut o viață păcătoasă, nu am spart capul nimănui, nu am dat foc la casa nimănui, etc., și de acum voi încerca să trăiesc și mai cinstit, astfel că nu am nevoie de pocăință. Da, ea e bună pentru hoți, curvari, bețivi, mincinoși, etc., dar nu pentru mine. Și asupra acestora, mânia lui Dumnezeu se va revărsa. Ei fac același păcat mare, nu se pocăiesc. Iar cuvântul Evangheliei spune lămurit că, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri. Aici e hotărârea Domnului. Și dela aceasta nu se va abate, aici nu există excepție.

E mare pericolul acesta și cădem în el cu prea mare ușurință. Pentru noi oamenii se pare că pocăința nu are un așa mare și important rol. O privim fără însemnătate. Ni se pare că ea poate fi omisă, poate fi lăsată afară din viața noastră. Și aici e pericolul. Ispitiți de aceste gânduri cădem și ne pierdem.

Noi trebuie să fim conștienți că

sămănarea acestor gânduri e lucrarea diavolului, e neghina aruncată în timpul întunecului, pe ogorul proaspăt sămănat cu grâu. Oameni chemați de Domnul, ajutați de Duhul Sfânt lucrează cu cuvântul Domnului, sămăna grâul curat, dar peste lucrarea lor vine cel rău cu sămânța sa, cu astfel de gânduri, cari au rolul să împiedice dezvoltarea bună. Noi trebuie să pricepem planurile Diavolului.

Apoi, să nu ne înșelăm, gânduindu-ne că dacă am făcut totul, numai nu ne-am pocăit, nu vom fi pierduți. „Buturuga mică răstoarnă carul mare” — spune o vorbă din bătrâni. Pocăința nu e un lucru mic. Ea e de cea mai capitală însemnătate pentru noi. Un om bolnav, căruia medicii i-au spus că poate trăi încă mult, dar are nevoie de operație, nu va trăi numai dacă-și face operația. Dacă nu, el moare. Dacă și-o face va trăi. Așa e și cu noi. Pocăința e chiar la începutul, la temeliea vieții de creștin. Fără ea nu se poate clădi viața creștină.

Iarși, suntem ispitiți să nu dăm importanță pocăinței, pentru că nu dăm crezare cuvântului lui Dumnezeu. Nu se pocăiesc pentru că nu cred ceace spune sfârșitul textului nostru. Se îndoiesc mulți de ceace se spune aici: „...veți pieri”. Am auzit pe mulți oameni, și unii chiar credincioși cred unele locuri din Biblie, și pe altele nu. Aceasta e o mare ușă a primejdiei, e un păcat. Biblia e întreagă ori refuzată, ori primită și crezută. Mântuitorul a grăit și pe unele și pe altele. El a spus că cei ce nu se vor pocăi vor fi pierduți. Și aici e lucrarea
(Continuare în pag. 8-a)

Farul Creștin

Foarte religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

ANUL IX. Nr. 40 Sâmb. 4 Octombrie 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decît ca
trimiterea banilor înalate.

Redacția și Administrația:

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Casier: N. ORCU Arad, Șip. Blarugiziei 4

DELA REDACȚIE

Acum după ce cunoaștem mai bine suferințele fraților noștri în Basarabia și Bucovina, după ce știm că cei mai buni servi ai Domnului, predicatorii au fost depărtați și până în prezent nu se știe nimic despre ei, să ne umilim înaintea Domnului și să-i mulțumim că ne-a ferit de o astfel de primejdie. Să ne rugăm pentru frații în suferință, pentru cei rămași în urma celor depărtați. Noi încă nu putem să ne închipuim ce au îndurat ei. Să fim alături de ei în rugăciunile noastre.

* * *

Mai mulți tineri și-au arătat dorința de a avea o revista a tineretului, unde se scrie numai pentru tineri. Ne asociem și noi lângă dorința lor, dar în timpurile actuale nu putem realiza acest gând. Totuși pentru ca tineretul să aibă ceva a lui, publicăm în fiecare număr o coloană pentru tineri. Am căutat să vedem dacă ceea ce scriem acolo e iubit și citit de tineri. Și ne-am convins că imediat ce vine Farul partea cea mai mare a tineretului după ce citește știrile se oprește la coloana tineretului. Faptul acesta ne bucură și ne înviorază. Am fi bucuroși și recunoscători dacă ei ne-ar scrie ce anume probleme și subiecte le plac, pentru a putea scrie despre ele. Tinerilor scrieți-ne arătați-ne dorințele voastre. Noi suntem la dispoziția voastră. Ne place să vă putem ajuta.

Primele cartele de alimente au fost în Egipt pe vremea foametei din cei 7 ani. În acest timp se dădea populației grâu din hambarele lui Iosif din grâu adunat în cei șapte ani de belșug.

LOCUIȚA LUI HRISTOS

„... Așa încât Hristos să lăscă în inimile voastre prin credință...” Efes. 3:17.

Hristos a fost simțit de credincioși în toate timpurile, deși aceștia nu L-au văzut. Aceasta din pricina că Isus și-a ales locul cel mai bun în viața omenească. Acest loc este inima. Dumnezeu a făcut omului inima pentru Sine, și trebuie dată Lui ca locuință.

Mulți nu știu cum se poate ca Hristosul cel înălțat la ceruri să poată locui în lume. Apostolul Pavel arată că aceasta e posibil prin credință. Aceasta e înțeles și Isus când a zis: „Rămâneți în Mine și Eu voi rămânea în voi”. A fi credincios contnu lui Isus înseamnă; al primii treptat în inimă și a te identifica cu El.

Omul din lăuntru. Locuirea lui Hristos în inimă înseamnă: „Schimbarea vieții și nașterea omului nou pentru lumea viitoare”. Prin lucrarea Duhului Sfânt, omul poate se transformă după modelul lui Hristos. Cu noi gânduri, noi dorințe care se potrivesc voinței Divine. Omul nou nu se contrazice cu Hristos. Puterea curățitoare și mântuitoare a harului, îl conduce la armonie cu Domnul.

Omul nou, e câștigarea chipului lui Dumnezeu, pierdut prin păcat. E omul din lăuntru care nu pierd. El rămâne pentru veșnicie. El trebuie să crească în toate privințele după chipul și asemănarea lui Hristos. Numai acei cari se potrivesc în caracter cu Isus, pot moșteni împărăția dragostei Lui. Desvoltarea omului din lăuntru se face numai pe baza credinței vii. O credință activă și crescătoare. Credință care umilește firea veche și înalță pe cea nouă.

Ce înseamnă a crede? Credința înseamnă încredere și rezimare pe Dumnezeu. Înseamnă a căuta și a găsi pe Dumnezeu; a aduce pe Dumnezeu aproape de tine. Numai credința îl găsește pe Dumnezeu. El e aproape de toți oamenii. Il află însă, numai acei cari au credință. Multe însecte trăiesc printre flori, dar numai albinele găsesc mierea. Pentru că el are mijlocul de-a pătrunde în ea, și de-a o curăci. Toți oamenii trăiesc într'un univers cu Dumnezeu. Dar îl curăci, și găsește viața ce-a nouă în El, numai credincioșii sinceri. Aceia a căror inimă e închinată ca locuință Domnului.

Rădăcinile credinței sunt în iubirea lui Hristos. Ea o întărește făcând-o să crească. Pe ea se rezemă atunci când slăbesc. Iubirea alimentează credința cu savă de viață. O credință înaltă, duce la cunoștința supremă. Cunoașterea dragostei lui Hristos. Numai crezând și rezimându-ne pe El, vom cunoaște adâncă Sa iubire.

CREȘTINĂ ADUCE PE HRISTOS
ÎN INIMA

Hristos e universal, e pretutindeni. Prin Duhul Sfânt El e în ceri și pe pământ. E aproape de noi la fel ca aerul. E gata să pătrundă în noi în cele mai adânci cute ale sufletului nostru. Credința e cheia cerului și-a inimii. Ea se potrivește pe cele două uși: Ușa sufletului omenească și ușa tezaurului ceresc. Dacă prin credință, Hristos viața și nemurirea pătrund în inimă, și în ființa noastră.

Hristos vrea să aibă legătură cu fiecare om din lume. Aceasta însă pe calea credinței. El nu găsește un loc mai bun decât inima omului. Oamenii au făcut temple și instituții pentru numele lui Dumnezeu, au cheltuit sume enorme pentru monumente și odăjdii sfinte. Na dat însă inima lor ca locaș lui Hristos. Lui Dumnezeu nu-i trebuiesc bani, casele și templele noastre, dacă nu l-am dat inima. El vrea să locuiască în casa făcută de El și aceasta e inima omului. Când l-am dat inima, l-am dat totul.

Hristos vrea să domnească în inima omului. Pentru că aceasta e împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Domnia lui Hristos în inima oamenilor. El nu dorește locuitorii noștri, ci inima noastră. Nu tronurile regilor, ci inimile lor, nu slava conducătorilor de popoare ci inima acestora. Atunci când regii și conducătorii popoarelor vor avea pe Isus regele iubirii în inima lor, nu va mai fi ceartă între națiuni și nici războaie. Din inima lor Hristos va conduce lumea spre bine și pace. Ei vor face din arme fier de plug și unelte de muncă pentru binele omului. Păcatul mizeria și durerile vor înceta. Va fi pace pe pământ, și slavă în locurile prea înalte și bună înțelegere între oamenii plăcuți Lui.

Hristos vrea numai inima fiindcă ea e locașul iubirii. E cuibul și izvorul tuturor dorințelor. El vrea să fie primul în iubirea, și la cârma dorințelor noastre.

O credință perfectă. Se cere desăvârșirea credinței în viața copiilor lui Dumnezeu. Îndoiala să dispară. Ea-i dușmanul credinței. E vermele care o roade. La mulți credința a fost ruptă de îndoială. Cea mai elastică sârmă îndoind-o mereu se rupe. La fel e credința. Îndoindu-te azi puțin, mâine puțin nu peste mult timp ajungi necredincios. Prin îndoială Satana a rupt credința primilor oameni. I-a făcut să nu mai creadă în bunătatea și sinceritatea lui Dumnezeu, Tatăl lor. Când sârma conducătoare de electricitate la o casă cu instalație de lumină se rupe, aceasta rămâne la întunec. La fel se întâmplă cu sufletul unde credința în Dumnezeu.

(Continuare în pagina 6-a)

Studia biblic

STATUIA CU PICIOARELE DE LUT

II.

Este exact ca și când am spune, că la moartea lui Carol II. regele Spaniei din casa domitoare de Austria; Filip V. Francez, din casa domitoare de Bourbon îl luă locul în regat. Ce fel de regat? Tot al Spaniei! Astfel, că nici Filip V, urcându-se pe tronul Spaniei, nu fondă o împărăție nouă la stingerea dinastiei lui Carol Quintul, nici Darius Medul, urcându-se pe tronul Babilonului, nu fondă un nou imperiu.

Dar el o spune încă în termeni precizi:

„În primul an al lui Darius, fiul lui Asuerus, din rasa Mezilor, care s'a făcut rege al regatului Chaldeenilor...” (Daniel 9,1).

Regatul Chaldeenilor, rămâne deci regatul Chaldeenilor, dar în fruntea sa cu seful unei dinastii diferite, Darius Medul. Și acest imperiu, simbolizat prin capul de aur al statuii, durează până la Darius Codoman, ultimul rege al Persiei (anul 331 a. e.) învins de Alexandru cel Mare.

Că îl vom numi acest imperiu al Chaldeenilor sau al Mezilor, puțin importă sau de loc. Numele nu schimbă nimic faptele. Religia, obiceiurile, legile, imperiul într'un cuvânt, rămân aceleași și astfel vedem pe Artaxerxe, la o sută de ani după Cyprus, numit de Neemia: rege al Babilonului (Neemia 13,6).

Este deci dovedit că al doilea imperiu nu este regatul medopersan.

AL DOILEA IMPERIU

Al doilea imperiu, catalogat al treilea de savanții în teologie, nu poate fi decât al grecilor, prin faptul că a fost mai puțin important decât primul — ceace concordă cu profetia — cât și prin constituția sa: Pieptul și brațele statuii, Pieptul e corpul principal al Greciei, brațele sunt cel două ramuri ale imperiului, una întinzându-se în Europa până în Macedonia, cealaltă mergând în Africa până în Egipt.

Cu greu s'ar putea spune că, Alexandru este care îl întemeie. Acesta nu făcu decât să distrugă, fără să clădească traversând Asia ca un furios, el jefui, masacră, îngrămedă ruine' neavând nici un plan fixat, așa că puțin înainte de moartea sa, el făcu atâtea părți câți căpitanii favoriti avea, cari au încercat cu toții să se încoronaze regi.

Puține zile după aceea, neînțelegerea începu între noii regi și patru pretendenți rămaseră singuri: Antigona, Seleucus, Ptohomen și Casanda.

Cel mai isteț, Seleucus, fu adevăratul re-

ge al imperiului, dar imperiu cât de redus și diferit de primul — capul de aur — atât în întindere, cât și în obiceiuri, în legi, populație și chiar Limba vorbită.

AL TREILEA IMPERIU

Nu e nici o îndoială că al treilea imperiu a fost imperiul Roman. Semnele particulare: „Al treilea imperiu de aramă, care va stăpâni tot pământul” (Daniel 2,39), desemnează cu numele lui acest imperiu. De care alt imperiu, dacă nu de cel Roman, putea să se spună cu adevărat: el va domina pe tot pământul. (Cunoscut atunci?)

Considerați acest imperiu în timpul lui Augustus sau al lui Traian sau al lui Constantin sau al lui Teodosiu. El este așa de puternic, încât strânge în pântecul său toate provinciile pe jumătate barbare ale vechii Europe, a Angliei, a Africii, a Spaniei, a Asiei, cu toate însușele mării. El nu e numai tare și foarte rezistent, dar el este încă și răsunător — de aramă. Într'adevăr, el supune atâtea și atâtea popoare diferite, nu numai cu armele, dar și cu sgomotul și strălucirea numelui său.

„Pântecile și coapsele de armă” — spune profetul. Și aici e încă una din caracteristicile imperiului Roman, care se desparte la un moment dat în imperiul din Occident și imperiul de Orient.

AL PATRULEA IMPERIU

După cum imperiul Grec s'a ridicat pe ruinele primului imperiu, după cum imperiul Roman pe cel de al doilea tot așa la fel al patrulea imperiu se ridică pe ruinele înaintașului său.

E de ajuns să observăm de acest al patrulea imperiu și ultimul cu toată claritatea dorită și deasemenea toate semnele sale particulare? E de ajuns să deschidem ochii și să observăm starea actuală de lucruri: e de ajuns să observăm acest anual — gen de țări pe care le conținea statuia în pântecul său: Portugalia, Spania, Franța, Anglia, Belgia, Olanda, Germania, Ungaria, Austria, Țările Balcanice, Italia, Grecia, aproape trei sferturi din Europa; apoi Asia Mică, cu toate statele și regatele sale: Libia, Mesopotania, Palestina, cele trei Arabii, Chaldea, Persia, Turcia, Egiptul; toată Africa de Nord, toate insulele Mediteranei. Toate acestea erau cuprinse în imperiul Roman. Și ce a devenit acum?

Să ne îndreptăm ochii spre profetie și s'o studiem bine.

Acest al patrulea imperiu, noi îl vom vedea cu o precizie așa de mare, cu o

cantitate așa de împede, că ne va fi imposibil să ne îndoim, or'cât ne-am căzni să închidem ochii și mințea noastră.

Acest al patrulea imperiu, la început fier, începu în secolul cincilea al erei creștine, odată cu formidabila mișcare de popoare numită „năvălirea barbarilor”.

Ca un torent impetuos, aceste popoare năvăliră peste tot, inundară, desmembrară și făcură bucăți toate provinciile imperiului Roman, care se d'slocă, se prăbuși. S'au după însăși imaginea profetiei: „După cum fierul str'vește și sfărâmă totul, tot astfel la fel ca și fierul care face bucăți totul, ea va sfărâma și va rupe pe celelalte”. (v. 40). Și, într'adevăr, o mulțime nenumărată de luptători: Franci, Burgonzi, Vandali, Avarii, Maghiarii sau Unguri, se asvârliră, unii la Răsărit, alții la Apus, măcinând și distrugând totul. Este primul semn: „după cum fierul sfărâmă și rupe totul”.

După această distrugere aproape universală, acești războinici își împărțiră teritoriile cucerite și formară între ei toți un nou imperiu, un sistem de domnare cu totul diferit de celelalte trei. Și aceasta e partea inferioară a statului, picioarele colosului.

Dar unde se găsește acest imperiu? Care este el? Care e numele său?

Acest imperiu este starea lucrurilor politice actuale, corespunzând exact semnelui al doilea al profetiei „el va fi împărțit”.

E un imperiu cu numeroase capete, compus din o mulțime de state, — zece, numărul simbolic al plenitudinii omenesti, — este un imperiu a cărei părți, sunt în același timp asociate, în același timp fac comerț între ele, se ajută.

(N. B. Cele cinci degete dela fiecare picior ar putea fi comparate cu cele cinci rase din Europa și Asia cu Africa care stăpânesc în diferite state. Astfel în Europa: Latinii, Germanii, Slavii, Grecii și Maghiarii; în Asia cunoscută, Indienii, Iranienii, (Persii) Evreii, Arabii și Mongolii).

Aceste părți compun nu tot, dar cu toate acestea își tin cu infrigurare independența lor. Într'un cuvânt, acest imperiu (formă de domnare) este împărțit.

Astfel, fiecare stat constituie o bucată independentă din întreg: cu toate acestea, el formează cu ceilalți, inconștient de altfel și independent de el, un fel de bloc, ale cărui părți au în comun unele interese, unele legi generale, necesare vieții de colectivitate.

Da, punct cu punct, profetia se va împlini negreșit, fiindcă Dumnezeu a vorbit, și părțile însăși care formează acest tot, vor avea mare grijă în viitor, cum

(Continuare în pagina 4-a)

„PRIN MINE”

„Prin Mine s'a întâmplat lucrul acesta”. I. Regi, 12,24.

Copilul meu, am un mesajiu pentru tine. Dă-mi voie ca să ți-l spun la ureche, pentru ca el să poată să înconjoare cu aur și glorie toți oamenii care te apasă. El va netezi locurile stâncoase peste care trebuie să mergi poate odată.

Este un mesajiu foarte scurt, care nu se compune decât din câteva cuvinte. Să pătrundă adânc în sufletul tău. Să fie el o pernă pe care să-ți odihnești capul obosit. Domnul însăși îți vorbește și zice: „Prin Mine lucrul acesta s'a întâmplat”. Ai încercat vreodată că totul ce te privește pe tine, privește pe Dumnezeu? „Căci cel ce vă atinge, lumina ochiului Său”. (Zaharia 2,8).

„Noi avem mare valoare în ochii Săi”. (Isaia 43,4). Este o plăcere a Sa de a face aducația noastră.

Ași voi ca tu să înveți, că atunci când ispitele te asaltează, și că dușmanul vine asupra ta ca un torent de apă, acest lucru vine de la Dumnezeu, că slăbiciunea ta are nevoie de Puterea Sa și că siguranța ta depinde de aceea că tu îl vei lăsa să lupte El pentru tine.

Ești poate în împrejurări grele, înconjurat de oameni care nu te pricep, care nu consultă niciodată gusturile tale, și te lasă mai la urmă! „Prin Mine”, — spune Domnul — „s'a întâmplat acest lucru.

Nu este întâmplarea că tu ești acolo, în locul unde Dumnezeu a vrut ca tu să fii. N'ai cerut oare umilință? Dumnezeu te-a pus acolo unde puteai să înveți această lecție. Anturajul tău, camarazii tăi, nu fac decât să îndeplinească voința Sa. Ai dificultăți bănești? Tie greu să înozi cele două capete? „Prin Mine, s'a întâmplat acest lucru” — spune Domnul. Căci El este cel ce are, și El vrea să ne învețe ca să ne încredem în El și să depindem de El. Mijloacele Sale sunt nelimitate. (Filipeni 4,19) El vrea ca noi să punem la încercare promisiunile Sale.

Treci tu prin întinerul tristetei? „Prin mine s'a întâmplat acest lucru” repetă Domnul. El este omul durerii și obișnuit cu suferința. Consolatorii omenesti ți-au lipsit, pentruca tu să te în-

torci către Acel ce singur poate să-ți dea mângăerile veșnice. (II. Tesal. 2. 16-17).

Care prieten te-a înșelat? Unul din intimitii tăi căruia tu i-ai deschis inima? „Prin Mine s'a întâmplat lucrul acesta” — spune Domnul. El a permis această dezamăgire pentru ca tu să înveți că cel mai bun prieten este Isus. El vrea să fie intimul tău. Cineva te-a vorbit de rău? Lasă-l pe acest nenorocit în mâinile lui Dumnezeu și tu apropiete de Mântuitorul tău; adăposteste-te în El departe de a fi atins de plaga limbii. „El va face să apară dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca soarele la amiază”. (Ps. 37,6).

Planurile tale au fost ele răsturnate? Ești oare întristat și obosit? Tu ai făcut planuri și ai cerut lui Dumnezeu să le binecuvinteze. El ar fi voit ca tu să-l lași pe El, El ar fi luat răspunderile, — „Căci lucrul acesta este mai presus de forțele tale, tu nu vei putea să o faci singur” — (Exod 18,18). Tu nu ești decât un instrument și Dumnezeu a vrut ca să te faci să o constati.

Statula cu picioarele de lut

(Urmare din pagina 3-a)

l'au avut și în trecut, să mențină independența lor și să rămână „divizate”.

Profetul mai spune încă, și aceasta constituie al treilea caracter al acestui imperiu: „Acest imperiu va fi în parte tare și în parte fragil. Aceasta vine de acolo că fierul e amestecat cu argilă (lut) în picioarele statuii”.

Ori, ce ne învăță istoria? Că, cu toată agitația, cu toată fierberea perpetuă a acestor state, cu toate loviturile teribile ce și-au dat unii altora, nu interveni nimic care să schimbe caracterul fiecărui. Câte războaie sângeroase și lungi, câte bătălii pe pământ pe mare, câte mașini, câte ruine! Se pare adesea că unele din aceste state vor absorbi pe celelalte. Dar nu. Urmarea arată foarte bine exactă afirmare a profetiei: „Acest imperiu va fi împărțit; el va fi în parte tare, în parte slab”.

Al patrulea caracter: „Fierul și argila se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie”. Aceste părți sau state particulare (fier și argilă), care compun al patrulea imperiu, se vor apropia unele de altele prin acest gen de uniune, care pare mai indisolubil ca altele: căsătoria. Dar

Ai dorit să faci pentru Dumnezeu lucruri mari și tu te găsești din contra, culcat pe un pat de suferință? „Prin Mine s'a întâmplat lucrul acesta” — spune Domnul. Dumnezeu nu putea să atragă atenția ta, când tu erai în plină sănătate, în plină desfășurare a forțelor tale. Tu erai prea ocupat. El vrea să te înveți lecțiile Sale cele mai adânci. Unii din cei mai buni lucrători ai lui Dumnezeu sunt acei cari nu pot fi în serviciul activ, dar care știu să se servească de arma rugăciunii.

Ești chemat deodată să te ocupi de un serviciu greu, să iei răspundere? Sprijinește-te pe Dumnezeu. El îți încredințează o poziție delicată, crede că — „Domnul Dumnezeuul tău te va binecuvânta în toate lucrurile și întreprinderile tale” — (Deut. 15,10).

Când noi recunoaștem mâna lui Dumnezeu în tot ceiace ni se întâmplă, noi nu ne mai întristăm, noi primim cu bucurie totul ceiace El ne trimite, căci noi știm că ceiace vin de la El este pentru educația noastră, pentru formarea noastră, pentru serviciul nostru, pentru sfințenia noastră.

LIEJANU

ele nu vor rămâne mai puțin divizate. Acest caracter este așa de evident, el e așa de conform faptelor, că nu are nevoie de o altă explicație decât un studiu sumar al istoriei.

Când s'a văzut de exemplu, Filip II regele Spaniei, căsătorindu-se cu regina Angliei, s'ar fi putut presupune că aceste două regate, tari și solide, vor fuziona și nu vor forma de cât unul singur. Inșă toți știu că nu fu astfel. La fel și căsătoria lui Napoleon cu arhiducesa Austriei nu permise să se facă hegemonia vișală.

În rezumat, îndată ce acest imperiu se degrijă din ruinele îngrădite de barbieri, el fu „împărțit”. Părțile cari îl compunea, cu toate că au eșit toate de la aceeași origină, fierul, cu toate că vecine și asociate, cum sunt gleznele picioarelor, au fost împărțite și împărțite vor rămâne, cu toate eforturile puse pentru a le suda. Nu s'a putut niciodată și nici nu se va putea vreodată face ca toate aceste părți să formeze un Imperiu la fel ca celelalte trei un imperiu având un singur sef, un imperiu unic sub o singură autoritate.

(Urmează în Nr. viitor „Piatra care lovește”)

Poartă finerimea interes pentru venirea Domnului Hristos?

de I. BUCUR
(Urmare)

Mai întâi Satana trebuie să fie împiedicat. În trei feluri el se apropie de sfârșit. Întâi Satana este aruncat din cer pe pământ. (Apocalipsa 12:7—9); apoi el este aruncat în adânc (Apocalipsa 20:3); în sfârșit el este aruncat în iazul cu foc (Apocalipsa 20:10). Impărăția de o mie de ani va fi primăvara, domniei Domnului Hristos. Poetii inspirați de Dumnezeu au cântat această primăvară și proorocii au prorocit-o. Din toată Scriptura adie un vânt de primăvară. Ce va însemna pentru fire, când ploaia va cădea la vreme potrivită; când pe dealuri și munți vor curge râuri de ape și când belșugul de bucate va fi atât de mare încât vitele vor avea nutreț pregătit, o hrană după care în prezent milioane de oameni înfomează. Când belșugul de apă se va uni cu belșugul razelor soarelui, când lumina soarelui va da o căldură și o lumină de șapte ori mai mare și când răceala nopții nu va mai împiedeca munca zilei, când luna va răsări împreună cu lumina și căldura soarelui (vezi Isaia 30:26). Atunci împăratul întunerecului va fi legat și nu va mai fi în stare să întrebuinteze puterile firii spre nimicire. Munții vor picura atunci de vin și dealurile se vor topi de rod îmbelșugat. Semănătorul nu-și va mai semăna sămânța cu lacrimi, neavând nici cea mai mică siguranță că din ceea ce seamănă îi va mai veni înapoi ceva, ci semănătorii îi va urma costul și-i va da o recoltă neîntreruptă în urma puterii de viață prin razele soarelui și prin ploaie. (Amos 9:13).

Dar această putere înaltă de viață nu este o binefacere numai pentru fire, ci și pentru om. Ca pe vremea potopului, viața omului va fi atunci mai lungă ca în prezent. Puterea soarelui și împiedicarea Satanei, pricina tuturor bolilor și chinurilor, vor fi pricina izbăvirii de moarte a copiilor și viața tinerilor va fi de șapte ori mai lungă; un om de o sută de ani pretuște cât un tânăr. Nu va mai exista moșneag care să fie luat înainte să se sfârșească lucrarea. (Isaia 65:30). Atunci tot ce se va preda în stăpânirea Domnului Hristos va fi în stare să aderească plinătatea vieții de primăvară în vara și toamna vieții. Anii vieții unui om se vor asemăna atunci cu copacii și, dacă ne gândim la copacii din Palestina, mai ales la cedrii și măslinii se ajunge la o existență asemănătoare perioadei de o mie de ani. (Isaia 30:22). Atunci nu va mai fi nevoie de clădit case pentru locuit și de sădit arbori fără a profita per-

sonal de roadele lor. (Isaia 30:21). Nimeni nu va mai munci de geaba și nemulțumirea nu va mai duce la neînțelegeri. (Isaia 30:19).

Și în lumea animalelor va fi altfel. Starea dintre om și animal va fi așa fel încât nici o păsărică nu va mai fugi de om și omul nu va mai căuta să fugă din calea regelui animalelor.

„Pruncul de țată se va juca la gura hortei năpărcii și copilul înțărcaț va băga mâna în viziuna basilicului. Nu se va face niciun rău și nici o pagubă pe tot muntele M u cel sfânt. (Isaia II. 8:9). Nu sunt oare toate acestea însemnate pentru tineret? Nu este oare de preț ca tineretul, citind capitolul II. din proorocul Isaia, să vadă cum se vestește venirea din nou a Domnului Isus, care începe prin moartea celui „nelegiuit” despre care se vorbește mai lămurit în epistola a doua către Tesaloniceni 2 8? Nu este însemnat pentru tineret să știe că dreptatea și adevărul vor fi cingătoarea coapselor Lui; că nedreptatea și minciuna vor fi izgonite din lume și prin această izgonire se vor produce stări, cum ni se zugrăvesc în proorocul Isaia II.?

Nu numai starea dintre om și animale va fi alta, ci și starea animalelor între ele va fi alta. Animalele nu se vor mai nimici între ele. Leul nu se va mai duce să prade, ci el va mânca nutreț ca vitele, chiar și șarpele va mânca țărâna. (Isaia 65:25). Nu se vor mai săvârși răutăți peste tot tinutul peste care va stăpâni Domnul Isus Hristos ca împărat.

Și cât de mult se va îmbunătăți starea oamenilor între ei! Popoarele nu vor mai ridica sabia unul împotriva altuia. (Isaia 2:4), și nu vor mai învăța războiul; din săbi se vor făuri fiare de plug și din sulite cosoare; toți vor porni într-o depănă înțelegeri spre muntele Domnului pentru a afla de acolo voia Lui. (Isaia 2:3).

Când Domnul Isus va fi împăratul întregului pământ (Zaharia 14:9), pământul va fi atât de plin de cunoștința Domnului și pătruns atât de mult de slava Sa, încât chiar pe zurgălăii cailor se va putea citi ceea ce în Israel era scris numai pe pieptarul marei Preot: „Sfinți Domnului!” (Zaharia 14:20).

Are vreun interes pentru tineret venirea Domnului Isus? Fără îndoială că da. Tineretul este cel ce încălzește lumea cu idealurile sale și o înviorează cu cercetarea izbăvirii și a îmbunătățirii firii. E în

tineret o sete mare de ideal, care o face să spună întruna: Așa trebuie să fie. Este năzuința după adevăr și dreptate, căutarea deslegării marelui întrebări: Cum vom scăpa de fărâdelegi? Dar toate acestea sunt ea și cum am vrea să trecem un râu fără să avem zăgaz de trecere. Se pot așeza mii de pompe de cea mai mare putere care să pompeze apa și să neapte; dar, dacă nu ridică un zăgaz, toată truda este zadarnică. Tot așa toată truda pentru îndreptarea lumii este zadarnică înainte de venirea Domnului Hristos. Singura scăpare pentru om este Evanghelia. Mai întâi Domnul Hristos trebuie să stăpânească în om; omul trebuie să se nască din nou înainte de nașterea din nou a lumii. Când va fi împlinit planul lui Dumnezeu și când va sosi vremea pentru neamuri, atunci Dumnezeu prin Domnul Hristos își va întinde mâna și va începe această lucrare, legând pe cel ce dela început a fost piedică în arătarea și desfășurarea a tot ce este dumnezeesc în creațiune. Domnul Isus vine! Adevărul acesta are un mare interes pentru tineret, căci numai atunci va fi o bucurie veșnică în creațiune și în toate făpturile. Nu vor mai fi atunci nici lacrimi, nici moarte, nici boli, nici suferințe; nici războiu și nici spitale; nici proletariat și nici capitalism; nici cutremure; nici recolte rele și nici inundații; nici vătămarea nervilor printr-o cultură prea mare; nici sclavie și nici locuințe de mizerie. Pământul va plin de cunoștința Domnului.

Atunci primăvara nu va fi numai ideal și realitate. Atunci bătrânii vor trebui să vadă și ei că tinerii în idealurile lor aveau adevărul, iar tineretul va recunoaște și el că bătrânii aveau dreptate spunând că adevărul nu se poate realiza înainte ca să se îndepărteze minciuna. Atunci nimănui nu-i va mai fi greu să cânte Domnului, căci El își va arăta în fata tuturor popoarelor neprihănirea. Atunci întregul pământ se va bucura în Domnul. Atunci va răsună harfa împreună cu cântecele psalmilor. Marea râurile și toți munții se vor veseli. Căci El vine pentru a stăpâni cu dreptate lumea. Fiecare întreagă și orice făptură să ia semna la aceasta, dar mai ales tineretul, care și pune toată încrederea în Domnul Isus.

In credința veche păgână a Grecilor și Romanilor, erau familii întregi de zei. Ei credeau în zei cari erau ca ei, se înșiru și formau familia. Credința adevărată spune că Dumnezeu a creat omul după chipul și sămănarea Sa, iar ei făceau zei după chipul și sămănarea lor.

De vorbă cu sfinții

Prietenia

Cineva' a definit prietenia în felul următor: „Un prieten este persoana care se apropie atunci când toți te părăsesc”. Aceasta e în adevăr prietenia. Platon, marele filosof grec din vechime a spus: „Prietenia este un suflet în două trupuri”. Cam asta a fost prietenia lui David, cu Ionatan e prietenia lui Isus cu credincioșii.

Când Ioan Hus din Boemia a fost dus spre locul de martiraj pentru credința sa în Isus, un prieten al său a ieșit din mulțime și i-a dat curaj. Acest lucru a fost mare căci mai târziu a fost acuzat și condamnat ca un eretic. Hus a declarat înainte de a muri că numai el știe valoarea acestor cuvinte.

Unii au prieteni de plăcere, alții au prieteni de înfrățire. Cel mai bun prieten e însă cel ce e la bine ca și la rău.

Și mi cred să fie un prieten mai bun ca Isus. El și-a dat viața ca noi să o câștigăm. Ce dulce e prietenia Sa!

„Să-i spun lui Isus orice durere,

„Ce călătorie m'apasă greu,

„El mă ajută și-mi dă scăpare

„El mă păzește de orice rău”.

Astfel cine are prietenia lui Isus, are o mare comoară pe pământ. „Nu-i prieten lui Isus asemenea. Nimeni, Nimeni”. Prețuiește-I prietenia!

de A. P.

LOCUIȚA LUI HRISTOS

(Urmare din pag. 2-a)

Dumnezeu e ruptă. El numai are bucurie, pace și fericire. El e fără Dumnezeu și fără speranță în lume. Un ceas funcționează numai atunci când toate piesele sunt bune. Tot aparatul însă e condus de are. Când acesta se rupe, toate stau. La fel viața creștină e sub conducerea credinței. Numai o credință desăvârșită poate aduce puterea Divină în viața noastră. Prin credință Duhul Sfânt conduce viața și Hristos locuiește în inimă. Deci s'avem credință în Dumnezeu și viața noastră va fi plină de lumină.

RUSU IOAN

GRIJA DOMNULUI

de C. N. Bălgrădeanu

„Unde Domnul va purta de grijă”. Genesa 22:14.

Avraam este unul din acei bărbați cari, a ascultat în totul pe Domnul. A face ceva pentru Domnul, pe Avraam nu-i costă nimic. Inima îndurerată de părinte nu se sfășie complet. El rămâne tare în clipele pe munte, lăsând ca fiul său să fie adus ca jertfă, fapt care-l tăia în inimă; însă Avraam a suportat totul. Biblia nu ne amintește că el ar fi spus soției sale, că vor pieza cu Isaac. Inima de mare curaj se sfășiază și cine știe dacă nu, la înepolere, Avraam ar fi găsit-o plecată după fiul lor, spre înștețea stelelor.

Pe munte, Avraam a descoperit că Domnul poartă de grijă. Azi se vorbește foarte puțin despre cuvântul că Domnul poartă de grijă. Fie că azi mijloacele de trai sunt altele, fie că omul este cu inima de ateu; însă azi între credincioși se pare că a dispărut nu numai cuvântul de mai sus ci chiar încrederea în Dumnezeu. Noi tot ceea ce putem face nu este altceva decât a întinde mâna să luăm bucată de pâine câștigată de părinții noștri. Așa e și spiritual: nu putem face altceva decât să ne lăsăm conduși de Duhul lui Dumnezeu, apoi toate celelalte se vor adăuga. Putem munci zi și noapte însă dacă nu ne dă Dumnezeu, în zadar trudă. Prin fiele istoriei, cuvântul aceasta strălucete încrederea în Dumnezeu e răsplătită, și Domnul poartă de grijă.

DOMNUL POARTĂ DE GRIJE CELOR
CE-L CAUTĂ

Dumnezeu are grije de copii Săi în mod deosebit. Când vedem un copil cu haina ruptă îl ajutăm cu ceva, însă copiii noștri le dăm ultima bucată de pâine și desbrăcăm, chiar cămașa pentru ei. Noi îi ajutăm cu inimă.

Păcătosul trebuie să caute pe Domnul din inimă. Sunt mulți cari vin la Domnul să fure timpul sau să scape de muncă. El mereu se plâng că n'au nimic. Risipesc cu amândouă mâinile și nu strâng cu nici una, apoi învinuiesc pe Domnul. Dumnezeu dăruiește din belșug celor ce-l caută din inimă. „Poporul meu se apropie de mine cu buzele, dar cu inima este departe de mine” — zice Domnul. Cele mai frumoase rugăciuni, le vorbim cu buzele însă inima nu simțeste nimic. Vorbe frumoase dar fără spirit, o vorbă cu multe ascunzături plină cu amărăciune și otrăvă.

Un sot; pe patul de moarte și-a întrebat soția de ce n'a fost cinstită. Ea n'a putut răspunde ei a căzut în leșin. Nimeni n'a putut afla răspunsul. Creerul este la cât va centimetrii de văzul nostru, însă nu-l putem citi; inima bate o simțim, dar nu putem afla ce este în ea. Inima soției era o inimă ascunsă, o inimă care n'o cunoștea Harul lui Dumnezeu. Cei mai periculoși creștini sunt acei cari

vin la Domnul fără inimă, creștini nesinceri, fățarnici, egoști, limbuți și invidioși. Toate acestea pleacă din inimă de om dar nu de creștin. Faptele acestea au fost în inima noastră înainte de-a cunoaște pe Dumnezeu; gânduri și păcate păstrate de noi până azi. Noi trebuie să adăucem și inima înaintea Domnului.

Credința și iubirea ne leagă de Dumnezeu. Pe poteca îngustă a vieții, creștinul trece voios fiindcă în inima lui e o corată iubirea, iar credința lui e mare. De ce atâția martiri? De ce atâta jertfă? De ce atâta călătorii spre cer? De ce nu se rădăcesc? Pentru că credința și iubirea nu înșală iar drumul către cer e același de veacuri. „Căutați pe Domnul câte vreme se poate găsi” — zice profetul. Suflete, dacă vreți să fi sub scutul Domnului, atunci caută-L. Când vii la ora de rugăciune, adu-ți și inima. N'o trimite după câștig. Sunt mulți, cari ascultă cuvântul dar inima lor e fugară prin lume, sunt pătrunși de gândurile lumii, iar cuvântul nu se coboară mai jos decât să și nici la cer nu urcă, fiindcă ușile sunt zăvorâte. Atât timp cât gândurile noastre nu sunt în Dumnezeu suntem departe de orice nume de creștin. La o fabrică se plătește muncă cu bani în mână fără a-i striga pe nume. Muncitorii se cunoșteau și stăpânul îi cunoștea pe toți. Muncitorii întindeau mâna și primeau banii printre ei apare un străin. Intinde mâna după bani. Stăpânul îl întrebă, cum îl cheamă. Străinul fugi. De ce n'a primit bani? N'a intrat cu gând de muncă ci inima i-a dorit bani. Chiar acei ce lucrează și nu lucrează cu inima sunt dați afară. Adevărații auzi zicându-se: lucrează mai cu inimă.

Unii creștinii își poartă inima cu ei dar cu o inimă amorțită. Ei nu simțesc nimic. Sunt paralizați de păcate, injectați cu ser din farmacia lumii; numele lor bătește dar ei au murit demult.

Frate creștin, cum poți fi liniștit când fiul tău purtat pe brațe, cântă în cărculmă sau în bodogă? De ce-l lași să fie de râsul lumii? Cum și inima ta a murit? S tu ești amorțit de vin? Atunci poți lua acelaș drum pentru că lumea să rădă mai mult. Căutați pe Domnul, dar nu-L veți găsi până inimile voastre nu vor fi trezite. De ce dormi frate? Cum poți suferi rușinea și murdăria pe haina ta de creștin? Cum poți lăsa ca fii tăi să fie batjocoriti de dravol? Dacă nu simțesti durere, atunci n'ai nimic comun cu Dumnezeu. În zadar porți mănuși albe pentru că mâinile tale sunt pline de lepră.

Te plângi că n'ai nimic, că Dumnezeu te-a părăsit? Aceasta e din cauză că nu cauți pe Dumnezeu din inimă ci din interes. Creștine caută pe Domnul și Domnul își va purta de grijă.

(Va urma)

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

Aflăm cu multă durere că fr. B. Bușlă păstorul bisericii baptiste din Chișinău a fost deportat de bolșevici, și până în prezent nu se știe nimic de dânsul. Sora Basilă e rămasă în Chișinău. Să ne rugăm Domnului pentru ei.

Biserica Baptistă din Tulcea, a avut în ziua de 31 August 1941 o mare bucurie având ca musafiri pe frații Hans Folk predicatorul bisericii baptiste germane din Brașov și Alexa Popovici predicatorul din Arad.

În ziua de 9 August a. c. sa oficiat în comuna Sălașul de Sus, jud. Hunedoara, căsătoria religioasă a fr. Bălușă Ion cu sora Flodora Guriță. Din cuvântul Domnului a vorbit fr. D. Cornea, Cuță și sora Lucreția Negrilă.

În ziua de 3 August a. c. în comuna Bucium, jud. Hunedoara, a fost o frumoasă serbare a femeilor, condusă de sora Lucreția Negrilă. Programul a fost împodobit cu mai multe poezii și soluri. Din cuvântul Domnului au vorbit frații: D. Cornea și Doani.

În ziua de 7 Septembrie a. c. surorile din comuna Hateg, jud. Hunedoara, au avut clipe de împropătare sufletească bucurându-se împreună în lucrarea sfântă. A condus sora Lucreția N. din Lupeni. Au predicat din cuvântul Domnului fr. D. Cornea și Aurel din Caransebeș.

Fr. Nicolae Oncu și Pavel Jiva ajuți și de alți frați au ținut la 3 Septembrie a. c. înmormântarea sorei Latcu Minerva din Arad de 73 ani.

Fr. Matiuț Gavril a ținut în ziua de 7 Septembrie a. c. un botez cu 3 suflete în biserica din Făut, jud. Bihor.

Dela alții

Angel Valdeș Pinelo e predicator în Pinar del Rio, America de Sud. El în 1905 a început predicând pe predicatorul Gaspar Cardenas, primul misionar prin acelea locuri, s'a pocăit și a devenit ajutorul lui Cardenas, în lucrarea de evanghelizare. A fost mai mulți ani cooperator. El a fost ordonat de biserica din Pinar del Rio în 1909. Pe lângă că e predicator în acest oraș el e și un bun misionar. Merge și duce vestea Evangheliei prin văle munților (provincia aceasta e foarte muntoasă). A înființat multe biserici și lucrează cu râvnă, aducând oamnenii la mântuire.

Ziarul „Evenimentul” și „Curentul” din 14 S. p.embrie 1941 scrie că D. Kerschner, directorul misiunii americane a baptiștilor a fost primit de Mareșalul Pétain, conducătorul Franței, și că D. Kerschner a dus la cunoștința Mareșalului Pétain că în curând vor mai sosi din America și alți trimiși ai baptiștilor, cari vor îngriji, în cursul iernii viitoare, de organizarea de cantine școlare și de împărțirea de lapte pentru copii francezi. Pentru aceasta Mareșalul Pétain a mulțumit în numele guvernului și al poporului francez

Restituta Ortigas este păstorul colegiului „Central” din Jaro, Iloilo, insulele Filipine. Pe lângă păstoratul elevilor, el mai ocupă la colegiu și catedra de profesor de Homiletică și Teologie pastorală. Dânsul e absolvent al aceluș colegiu și absolvent de seminar teologic.

DELA UNIUNE

Având în vedere adresa Onor. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor, Subsecretariatul de Stat al Cultelor și Artelor, Direcțiunea Cultelor, Nr. 37948 din 30 August 1941, prin care ne cere să înaintăm tabloul caselor de rugăciuni arătând data de când funcționează, precum și tabloul predicatorilor arătând studiile ce posedă fiecare și data de când funcționează în această calitate, rugăm comunitățile să i-a toate măsurile ce va crede de cuviință ca să trimeată aceste tablouri la biroul Uniunii în termen de 15 zile dela publicarea acestui comunicat în „Farul Creștin”.

În renumărate rânduri am cerut comunităților să trimeată tablourile statistice așa cum am dat modelul în „Farul”, dar abia câteva comunități au trimis statisticele cerute, cele mai de seamă comunități n'au voit să țină seama de stăruitoarele noastre cereri și astfel astăzi când ni se cere o situație de felul aceasta de Onor. Minister nu avem de unde să o dăm.

Astfel stând lucrurile, punem în vedere tuturor comunităților bisericești baptiste din țară, să trimeată în termenul de mai sus tablourile statistice după modelul arătat în „Farul Creștin”, și tablouri de predicatorii ordinați arătând pentru fiecare studiile ce

posedă și anul din care funcționează în această calitate. În tablou vor fi trecuți și predicatorii care actualmente se află mobilizați. Toate acestea vor fi trimise pe adresa fr. M. Dumitrașcu, — Mioeșu — str. Bălți Nr. 13, secretarul general al Uniunii.

Cei ce nici de data aceasta nu vor trimite cele cerute se vor expune pe ei și bisericile ce le reprezintă la neplăceri pe care noi nu li le dorim și de care totdeauna am căutat să-i ferim.

DELA CASIERIA UNIUNEI

Mulțumim comunităților, bisericilor și fraților, cari au mai binevoit să ne trimeată obolul lor în cursul lunii August 1941.

UNIUNE: Biserica Baptistă d'n Sântestii 120 lei, Biserica Bapt. Pescari-Arad 210 lei, Faur Alexandru d'n Cârjet 150 lei, Cîrcu Nicolae Baia de Criș 100 lei, Biserica Baptistă Moncuș 350 lei, Dionișie Băbuț Rozdești Sihice 200 lei, Familia Faur Arad 300 lei, Biserica Baptistă Micăluca 269 lei.

BIROU: Cenușă Theodor Tulcea 620 lei, MIȘIUNE: Bis. Baptistă Slatina Criș 255 lei, Lidia Bressol Cîrcu 50 lei, Dârpeș Ilie Bârza 80 lei, Bontea Maria Igrîș 198 lei, Floare Petre Păclîșa 1000 lei, Lăpăduș Ioan din Păclîșa 250 lei, Nistor Glăver Păclîșului 250 lei.

Casier: T. DARLEA
Aleea B. No. 10.

Sir. T. Speranția 198. București IV.

NOU! NOU!

Revelationul

O broșură ieșită acum de sub tipar, în care se arată într'un fel foarte frumos

- pocăința unui decăzut
- puterea și învătura atmosferii din biserică asupra sufletului
- Cum într-o biserică trebuie să lucreze și predicatorul și ușcrul
- cum spiritul evanghelic și misionar cucerește inimile oamenilor
- că prin mântuire se aduce în lume liniștea și fericirea.

Broșura costă 7 lei

O r comandăm tuturor tinerilor, copiilor și chiar bătrânilor să o citească.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Ce cere Isus de la noi

Un șef indian auzind despre jertfa lui Hristos pe cruce a fost cuprins de o mare dragoste pentru El. A venit la un misionar și și-a adus toate medaliile și decorațiile pe care le primise în războaie pentru vitejile sale, și i-a spus: „Dau lui Isus aceste daruri din dragoste pentru El”. Nu e destul a răspuns misionarul, atunci șeful indian a adus toate podoahele casei sale, tablouri, covoare scumpe, etc. Nici acum nu e destul, răspunse misionarul, atunci a adus bani mulți și robi. Nici acum nu e de ajuns, răspunse misionarul. Atunci indianul s'a spus pe gânduri: „Bine” a răspuns el după un timp de tăcere: Am să mă predau eu însumi lui Isus. Acum e destul răspunse misionarul. Da Isus ne cere pe noi înșine cu tot ce avem să fim ai Lui. Te-ai predat tu lui Hristos? Dacă nu te rog suflete scump predă-te astăzi. Astăzi, de veți auzi vocea Lui, nu vă impetriți inimile voastre.

Lucrarea rugăciunii

Un predicator vestit primi odată în biroul său o femeie cu totul străină. Ea începu să vorbească în felul următor: Bărbatul meu e fără lucru de doi ani. El e învățător, dar n'are post. De mică fetiță eu am fost învățată să mă încred în rugăciune. După mai multă rugăciune am simțit că Domnul îmi spune: Du-te și vezi pe predicatorul cutace. Eu am ascultat de vocea lăuntrică și am venit. Bine doamnă i-a răspuns predicatorul, dar eu nu văd nici o cale prin care te-aș putea ajuta. Tot ce pot face, e să-ți dau o scrisoare pentru bărbatul d-tale către directorul unei școli, pe care îl cunosc. El îți dădu scrisoarea și uită complet întâmplarea. Peste câteva zile primi o scrisoare dela directorul cu privire la alte chestiuni, dar acesta adause la urmă: Omul trimis de d-voastră a sosit exact la timpul potrivit. Toamă ne trebuia un învățător. Predicatorul nu închise bine scrisoarea și femeia intră pe ușe. „Am avut dreptate” strigă ea când am spus că Domnul răspunde rugăciunii. În adevăr mult mai multe lucruri se fac prin rugăciune.

Flacăra sfântă

În timpul cruciadelor, a trăit în Florența un cavaler, care a plecat să viziteze țara sfântă. După ce a ajuns la Ierusalim el a luat o lumânare neaprinsă și s'a dus în capela unde se spune că s'a născut Isus. Aici era pe altar un foc ce ardea încontinuu și care se crede că e sfânt. Cavalerului i-a venit un gând ca să ducă din foc o lumină până în Florența. Și-a aprins lumina și a plecat pe jos spre casă. Pedicile și pericolele din cale au fost nespuse de marș și flacăra a fost

de nenumărate ori în pericol de a se stinge. El însă a jertfit totul și de multe ori și-a spus viața în joc, numai ca să apere flacăra și să împiedice stingerea ei. Aceasta e o pildă minunată pentru credincioși. În momentul când noi am ajuns la Hristos, el a aprins o flacăra în sufletul nostru, flacăra Duhului Sfânt și a vieții noi. Cu această flacăra în suflet, trebuie să călătorim dealungul pustului acestei lumi păcătoase. Diavolul, lumea și păcatul încearcă să stingă lumina sufletului nostru. Ce trist e că la mulți reușește! Câți n'au plecat spre cer cu o flacăra minunată în viețile lor și azi n'au nici muce fumegând! Deasupra tuturor lucrurilor, noi trebuie să păzim, chiar cu riscul vieții noastre, focul dragostei lui Isus Hristos care arde în inimile noastre.

Să ducem această flacăra și s'o punem la picioarele tronului Său în ceruri.

Nimeni nu se îngrijește de sufletul meu

Un predicator a vizitat pe un criminal în închisoare. El a început să-l sfătuiască să înceapă o viață nouă, dar criminalul i-a răspuns: Am vrut să trăiesc o viață mai bună, dar am trecut de cincizeci de ani și nimeni nu s'a interesat și nici nu se interesează de sufletul meu. Un om a trăit 50 de ani fără ca cineva să se intereseze de sufletul lui! Aceste cuvinte. „Nimeni nu se interesează de sufletul meu”, spuse de miile de suflete, sunt cea mai mare acuzație împotriva creștinilor. Te îngrijești de sufletele cunoscuților, pretenților tăi? Iubirea lui Dumnezeu n'are granițe.

PERICOLUL CEL MARE

(Urmare din pag. 1-a)

rea celui rău, să ne facă îndoelnicii la unele din părțile cele mai importante ale adevărilor sante.

Pericolul e mare căci, fără pocăința nu putem începe o viață nouă. Și pocăința e așezată tocmai la temelie, la începutul vieții de creștin. Ea nici nu putea fi așezată în alt loc. Doar înțelesul și însemnătatea ei indică rostul la început. Pocăința înseamnă ruperea cu un trecut trăit departe de Dumnezeu, în păcate și poftă. Înseamnă hotărârea mare de a trăi în Hristos și prin El în Dumnezeu.

Observați deci că **nu poate fi nici o omitere și nici o inversare.** Pocăința nu poate fi scoasă din viața creștină și nu poate fi pusă la capătul vieții. Isus a așezat-o la începutul vieții de creștin de acolo e locul ei. Atâta vreme cât eu nu mă căesc de trecutul meu de care Dumnezeu nu are nicio plăcere, e sigur că nu voi începe să trăiesc o nouă viață, un alt trai. E prin urmare clar că pocăința trebuie să fie pusă chiar la temelie. Așa că se vede și primejdia, pericolul cel mare. Fără pocăința nu putem trăi o viață creștină și fără o viață creștină suntem un smochin fără roadă și un smochin fără roadă e tăiat și aruncat în foc.

Poate sunt unii cari cred că pot cârpi sau înoda viața creștină de viața lor trăită, și astfel nu au nevoie de pocăință. E o mare greșală. **Viața trăită fără Dumne-**

zeu e ceva ce trebuie aruncat, ea nu poate fi legată de viața creștină. Între aceste două vieți trebuie pusă piatra de hotar, pocăința. Ea trebuie să arate în ziua judecării cât a pierdut și cât a rămas mântuit și salvat.

Am cautat scumpii mei să arăt că în adevăr a nu te pocăi e cel mai mare pericol din viață. Și așa vrea să-ți spun personal că **acest pericol te paște,** suflete scump, și pe tine. Da-mi voie să-ți descopăr secretul și să-ți spun că această predică **e pentru tine.** Nu pentru cei din familia ta, nu pentru prietenii tăi, **ci pentru tine personal.** Nu vreau, pentru nimic în lume, să regret în veșnicie, știind că tu ești pierdut. **Te previn astăzi,** mă apropiu de sufletul tău acum și vreau să vezi acest mare pericol. De-atâtea ori ți-am predicat pocăința, de-atâtea ori te-am chemat la mântuire și văd că aduni la scuze, găsești motive, și nu te pocăiești. Ești atât de legat de trecut că nimeni până acum nu te-a putut desface de el. Ascultă-mă astăzi, crede-mi dorința curată și sinceră, vreau să fi **mântuit!** Duhule Sfânt, ajută-mă să trezesc la realitate pe sufletul nemântuit! O, nu-l lăsa pierzării!

Prietenul meu, vino la Isus astăzi, pocăiește-te de toate păcatele tale și cerul e atunci locul fericirii tale.

În răsărit cei ce sunt în doftu poartă costume albe, iar la noi negre.